

kirkelig Vielse, vil ogsaa — det er jeg overbevist om, og det ærede Medlem er sandsynligvis enigt med mig deri — kunne faa den. Men selv om det kunde tænkes, at der kunde findes enkelte, som ikke kunde faa den, saa vil det ærede Medlem og Udvalgets Flertal praktisere Friheden paa den Maade, at de sige, at fordi det kunde tænkes, at der var enkelte, som ikke kunde faa den kirkelige Vielse, skal det store Flertal tvinges til kun at henvende sig til Ægteskabsforstanderen. Jeg forstaar ikke den Maade at praktisere Friheden paa, og jeg tror heller ikke, at den kan forsvares hverken af det ærede Medlem eller af nogen her i denne Sal. Jeg synes, at naar det frie Amerika har kunnet gaa til saadanne Bestemmelser som dem, jeg i Gaar nævnedes, at alt, hvad der hører den borgerlige Side af Sagen til, alle de Betingelser, som borgerligt skulle opfyldes, skal den borgerlige Ægteskabsforstander sørge for at faa i Orden, og naar det er sket, kan Parret gaa hen til en af disse mange forskellige Embedsmænd, for hvem de have Ret til at indgaa Ægteskab, og der faa det stiftet paa den Maade, de ønske det, enten hos Præsten, hvis de kunne faa ham til det, eller hos en Ægteskabsforstander — naar man har kunnet det i det frie Amerika, hvorfor skulde man saa ikke kunde det i Danmark, hvorfor skulde man saa ikke her kunne tillade de Mennesker, som føle Trang dertil, at faa kirkelig Vielse? Jeg kan ikke forstaa denne Maade at hævde Friheden paa, som det ærede Medlem her gjorde gældende.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 8de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Holm: Det er en Misforstaaelse af det ærede Medlem, at man indfører borgerligt Ægteskab for de enkeltes Skyld, som ikke ville have kirkelig Vielse. Det er ganske vist noget, som ofte er blevet sagt i den senere Tid i det Utal af Avisartikler, der have været skrevne om denne Sag. Men det er en fuldstændig Misforstaaelse. Det er aldeles ikke for disse enkelte Personers Skyld, man gør det. Men det er — som det er udtalt af den højt-ærede Minister, og som det er udtalt af os, der i Udvalget staa som Flertallet — væsentlig for Kirkens Skyld, at vi have ønsket, at det borgerlige kommer ud af Kirken. Det ærede Medlem gør sig skyldig i den sædvanlige Sammenblanding af det borger-

lige og det kirkelige. Det, han nu saa varmt fører Ordet for, er jo slet ikke det, at Folk skulde beholde Retten til at faa den kirkelige Vielse. Thi den beholde de. Nej, det han fører Ordet for, er, at den borgerlige Afslutning af Ægteskabet skal kunne vedblive at foregaa i Kirken for dem, der ønske det. Det har jo slet intet med det kirkelige at gøre. Det betyder kun, at Folk i Stedet for at tage Ægteskabsafslutningen i to Trin — i Stedet for først at faa det borgerlige afgjort hos Ægteskabsforstanderen, og saa at faa det kirkelige afgjort i Kirken — for *Bekvemmelighedens* Skyld ønske, at de kunde faa begge Dele som hidtil afgjorte i Kirken. Det vil med andre Ord sige, at det, man ønsker, er at bevare den borgerlige Handlingssidste Akt i Kirken, og saa forveksler man dette Ønske med en kirkelig Trang. Det forbydes jo, siger det ærede Medlem at indgaa Ægteskab i Kirken. Nej, det forbydes at lade Statens Anerkendelse af det stiftede Ægteskab foregaa i Kirken. Den skal foregaa hos Ægteskabsforstanderen. Men de Kristne, som mene, at Ægteskabet ikke er retteligt indgaaet, før det har faaet Kirkens Velsignelse, de have den fuldeste Frihed til at tage ogsaa denne Handling med, inden de begynde deres ægteskabelige Samliv.

Endelig siger det ærede Medlem, at han ikke forstaar, hvorledes jeg kan tænke mig „Kirken“ komme til at gøre sin Mening gældende. Thi, siger han, den har jo „intet Mæle“. Den mangler et Organ. Jeg har imidlertid altid ment, at den kristne Kirkes Mæle er dens Præsters og dens Lægfolks Vidnesbyrd, og jeg mener, at Kirken har haft Mæle her i Landet gennem mere end 1000 Aar, uden at den har haft det, som man nu kalder et kirkeligt „Organ“. Den har sandelig ikke været stum alligevel.

Justitsministeren (Alberti): Jeg blev lidt overrasket ved at høre den ærede Ordfører fastholde, at Ændringsforslag Nr. 2 var i Overensstemmelse med den gældende Ret. Vi hørte nu, at den ærede Ordfører havde læst sidste Udgave af Deuntzers „Familieret“. Jeg havde troet, at den ærede Ordfører, naar han havde læst dette Værk, vilde have sagt: Ja, saa er det jo fejlt, hvad jeg er kommen til at skrive i Betænkningen, saa er det ikke værd at fastholde det. Det ærede Medlem paaviste jo af disse Skrifter, at naar Faderen og Moderen leve sammen, er det i Reglen Faderens Samtykke, det kommer